

Overpræsident Oldenburg, Borgerrepræsentationens Formand, der tillige var Folketingets Formand: det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), og Konferensraad Øllgaard. Dermed er altsaa Københavns Kommunalbestyrelses Stilling til denne Sag angiven.

Maaske jeg med det samme maa tilføje, at det ogsaa var denne Kommission, bestaaende blandt andet af disse Medlemmer, som enstemmigt havde godkendt det Krav til Repræsentationslokaler for Kongehuset, som var fremsat af dette, og at samtlige disse Medlemmer vare med til at præmiere med første Præmie det Projekt, som her foreligger.

Formanden: Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Knuksen: Det Program, den højt-ærede Minister nævner, har Kommissionen vedtaget, men jeg taler her i min Egenkab af Rigsdagsmand: Maaske min Anskuelse paa dette Punkt afviger noget fra andre Kommunalbestyrelsesmedlemmers, men jeg maa fastholde, at de Anskuelser, jeg har fremsat, ville tjene Byen og dermed ogsaa Staten bedst.

Alfred Christensen: Efter at alle Planerne til Christiansborg Slots Genopbygelse ere komne frem, baade de præmierede og de ikkepræmierede, har man haft det Særsyn, at ingen af dem har vundet udelt Tilslutning hos Publikum eller blandt de kunstforstandige blandt Teknikerne. Den Plan, der ligger paa Tingets Bord med Anbefaling fra Ministeren, har man ikke set, at andre have anbefalet. Ingen anden Ros end Ministerens er, mig bekendt, kommen offentlig frem, uden for denne Sal og ej heller i Dag i denne Sal. Men der er kommet en Antydning af Frygt frem, en Frygt, der kunde udtrykkes saadan: Nu foreligger dette Forslag, nu maa vi rask slaa til, thi hvis vi ikke slaa til nu og faa denne Sag i Orden, kan Fremtiden stille sig saadan — der blev endog talt om Folketingsvalg og delvist Landstingsvalg —, at vi ikke faa den i Orden i en overskuelig Fremtid. Maa jeg der sige paa mine egne og nærmeste Meningsfællers Vegne, at hvis jeg har en fra Ministeren afvigende Mening, hvad jeg ikke lægger Skjul paa, at jeg har, er dermed ikke sagt, at der skal lægges denne Sags Fremme saa meget som en eneste Sten i Vejen. Vi have vedtaget Loven af 15. November

1903, og det er min bestemte Villie, at det Arbejde skal føres frem og bringes til Ende, saa snart som det vel er muligt.

Det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), der optræder som Flertallets Ordfører i denne Sag, som ogsaa ellers meddelte os, at Sagen vil blive drøftet i et Udvalg, og det er jeg kun glad over. Jeg kunde rigtignok tilføje, at det manglede bare, at den ikke skulde komme i Udvalg. Denne Tilføjelse behøves altsaa ikke, men jeg vil sige: Jeg kender det Sprog, der tales i Edens Have, jeg er selv først for nylig jaget ud af de hellige Lunde, og jeg kunde høre paa Tonefaldet, at om end denne Sag ikke smager den ærede Ordfører, ligesom den heller ikke smager en stor Del, maaske den overvejende Del af Reformpartiets Medlemmer, er man dog beredt paa at lystre den Ordre, der er kommen fra højere Sted. De Herrer ere jo vante til at lystre. Jeg kunde høre, at der er sagt: Der skal ikke mukkles for meget om den Ting, den skal føres igennem, og det skal ske ved Reformpartiets Stemmer. Hvis det er saadan, kan der endda komme noget beklageligt ud af Sagen, selv om vi andre med god Villie gøre, hvad vi kunne for at føre den ind i et godt Spor.

Det forholder sig nemlig saaledes, at i Anskuelserne om dette Spørgsmaal hersker der, eller har der til den allersidste Tid, lad os sige til for en Maanedes Tid siden, hersket et vildt Kaos. Der er ingen, som i Virkeligheden har dannet sig en bestemt Anskuelse om, hvorledes dette store Spørgsmaal skal løses. Det kan ses for det første af de Planer, som Arkitekterne, de sagkyndige, have udarbejdet, det kan ses af den Maade, hvorpaa Sagen er drøftet Mand og Mand imellem og i Pressen, at der ikke i den offentlige Mening er dukket nogen Vished frem om, hvorledes Sagen skal ordnes. Imidlertid er der dog nu, da alt har været understillet i Maaneder eller Uger, saaledes, at Almenheden, ogsaa dette høje Tings Medlemmer, have kunnet gøre sig bekendt dermed, noget, der er ved at fæstne sig, nemlig en Følelse af det store Ansvar, vi staa overfor.

Alle vi, som ere besjælede af samme Villie som jeg, vide, at nu, da vi staa overfor Slotsholmens Bebyggelse, skulle de Bygninger og de Færdselinier, vi lægge der, blive staaende, og de skulde helst staa der som en Ære for den Tid, der har grundlagt dem, og ikke blot til Gavn for Nutiden, men ogsaa til Fyldestgørelse af de Formaal, Fremtiden maatte sætte.